

**பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய
திருவிளையாடற் புராணம்
(திருவாலவாய் மான்மியம்)**

**முதலாவது - மதுரை காண்டம்
(வெள்ளிஅம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம் முதல் கடல்சுவற வேல்விட்ட படலம் வரை)**

திருச்சிற்றம்பலம்

06. வெள்ளிஅம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம்

உலகியன் நிறுத்து வான் வந்து ஒரு பரம் சுடர்வான் திங்கள்
குலமணி விளக்கை வேட்டுக் கோமுடி கவித்துப் பாராண்டு
இலகுறு தோற்றம் ஈதான் முனிவர் இருவர் தேற
அலகிலா ஆனந்த கூத்துச் செய்தவாறு அறையல் உற்றாம். 804

உலகியன் நிறுத்து வான் வந்து ஒரு பரம் சுடர்வான் திங்கள்
குலமணி விளக்கை வேட்டுக் கோமுடி கவித்துப் பாராண்டு
இலகுறு தோற்றம் ஈதான் முனிவர் இருவர் தேற
அலகிலா ஆனந்த கூத்துச் செய்தவாறு அறையல் உற்றாம். 805

பொன் அவிர் கமலம் பூத்த புனித நீராடித் தத்தம்
நன்னெறி நியமம் முற்றி நண்ணினார் புலிக்காலோனும்
பன்னக முனியும் தாழ்ந்து பரவி அம் பலத்துள் ஆடும்
நின்னருள் நடம்கண்டு உண்பது அடியேங்கள் நியமம் என்றீர். 806

என்னலும் அந்தக் கூத்தை இங்குநாம் செய்தும் தில்லைப்
பொன்னகர் உலகம் எல்லாம் உருவம் ஆம் புருடன் உள்ளம்
இன்னது துவாத சாந்தம் என்று இறை அருளிச் செய்ய
மன்னவ ஏனை அங்கம் ஆவென மன்னன் சொல்வான். 807

அரைக்கும் மேல் உலகு ஏழ் என்று அரைக்குக் கீழ் உலகு ஏழ் என்றும்
உரைக்கலால் உலகம் எல்லா உருவம் ஆம் புருடற்கு இந்தத்
தரைக்கு மேல் அனந்தம் தெய்வத் தானம் உண்டு அனைத்தும் கூறின்
வரைக்கு உறா சில தானங்கள் வகுத்து உரை செய்யக் கேண்மின். 808

திருவளர் ஆரூர் மூலம் திருவானைக் காவே குய்யம்
மருவளர் பொழில் சூழ் அண்ணாமலை மணி பூரம் நீவிர்
இருவரும் கண்ட மன்றம் இதயம் ஆம் திருக்காளத்தி
பொருவரும் கண்டம் ஆகும் புருவ மத்தியம் ஆம் காசி. 809

- பிறை தவழ் கயிலைக் குன்றம் பிரமரந் திரமாம் வேதம்
அறைதரு துவாத சாந்த மதுரை ஈது அதிகம் எந்த
முறையினால் என்னின் முன்னர் தோன்றிய முறையால் என்றக்
கறை அறு தவத்த ரோடு கவுரியன் கோயில் புக்கான். 810
- தன் அருள் அதனால் நீத்த தன்னையே தேடிப் போந்த
மின்னவிர் கயிலைதானோ விடை உரு மாறி மன்றாய்
மன்னியது ஏயோ திங்கள் மண்டல மேயோ என்னப்
பொன் அவிர் விமானக் கீழ்பால் வெள்ளி அம் பொது உண்டாக. 811
- மின் பயில் பரிதிப் புத்தேள் பால் கடல் விளங்கி ஆங்குப்
பின் பதன் இசை மாணிக்கப் பீடிகை தோன்றிற்று அன்னது
அன்பர் தம் உளமே ஆகும் அல்லது வேதச் சென்னி
என்பது ஆம் அஃதே அன்றி யாது என இசைகற் பாற்றே. 812
- அன்னது ஓர் தவிசின் உம்பர் ஆயிரம் கரத்தால் அள்ளித்
துன் இருள் விழுங்கும் கோடி சூரியர் ஒரு காலத்து
மன்னினர் உதித்தால் ஒப்ப மன மொழி பக்கம் கீழ்மேல்
பின் முதல் கடந்த ஞானப் பேர் ஒளி வடிவாய்த் தோன்றி. 813
- முந்துறு கணங்கள் மொந்தை தண்ணுமை முழக்கம் செய்ய
நந்தி மா முழுவம் தாக்க நாரணன் இடக்கை ஆர்ப்ப
வந்துகம் தருவ நூலின் மரபுளி இருவர் பாட
ஐந்து துந்துபியும் கல்வென்று ஆர் கலி முழக்கம் காட்ட. 814
- மது முகத்து அலர்ந்த வெண் தாமரைகள் சுருதிக் கூட்டச்
சது முகத்து ஒருவன் சாமகீத யாழ் தடவிப் பாட
விது முகத்து அருகு மொய்க்கும் மீன் என ஞான வெள்ளிப்
பொது முகத்து அமரர் தூற்றும் பூமழை எங்கும் போர்ப்ப. 815
- பொரும் கடல் நிறத்த செம் தீ பொங்குளை குறளன் மீது
பெரும் கடல் வடவைச் செம்கண் பிதுங்க மேல் திரிந்து நோக்கி
முரும் கடல் எரியில் சீற முதுகிற வலத்தாள் ஊன்றிக்
கரும் கடல் முளைத்த வெய் யோன் காட்சியில் பொலிந்து நின்று. 816
- கொய்யும் செம் கமலப் போது குவிந்து என எடுத்துக் கூத்துச்
செய்யும் புண்டரிகத் தாளும் திசை கடந்து உள ஈர் ஐந்து
கையும் திண் படையும் தெய்வ மகளிர் மங்கல நாண் காத்த
மை உண்ட மிடரும் சங்க வார் குழை நுழைந்த காதும். 817

செக்கரம் சடையும் தேச ஆர் வெண் திரு நீறும் தெய்வ
முக்கணும் உரகக் கச்சும் முள் எயிறு இமைக்கும் மார்பும்
மைக்கரும் கயல் கண் நங்கை வல்லியின் ஒதுங்கி நிற்கும்
பக்கமும் அவள் மேல் வைத்த பார்வையும் நகையும் தோன்ற. 818

கங்கை ஆறு அலம்பும் ஓசை கடுக்கை வண்டு இரங்கும் ஓசை
மங்கல முழுவின் ஓசை மந்திர வேத ஓசை
செம்கை ஆடு எரியின் ஓசை திருவடிச் சிலம்பின் ஓசை
எங்கணும் நிரம்பி அன்பர் இரு செவிக்கு அமுதம் ஊற்ற. 819

ஆடினான் அமல மூர்த்தி அஞ்சலி முகிழ்த்துச் சென்னி
சூடினார் அடியில் வீழ்ந்தார் சுருதி ஆயிரம் நாவாரப்
பாடினார் பரமானந்தப் பரவையில் படிந்தார் அன்பு
நீடினார் நிருத்த ஆனந்தம் காண்பது நியமம் பூண்டார். 820

முனிவர் கந்தருவர் வானோர் தானவர் மோன யோகர்
புனித கிம்புருடர் ஆதிப் புலவரும் இறைஞ்சி அன்பில்
கனிதரு இன்பத்து ஆழ்ந்தார் திருமணம் காணவந்த
மனிதரும் காணப் பெற்றார் மாதவர் பொருட்டான் மன்னோ. 821

அனந்தனா முனிவர் வேந்தன் அளவு இல் ஆனந்தம் மூறி
மனம் தனி நிரம்பி மேலும் வழிவது போல மார்பம்
புனைந்த புண்ணிய வெண்ணீறு கரைந்திடப் பொழி கண் நீருள்
நனைந்து இரு கரம் கூப்பி நாதனைப் பாடுகின்றான். 822

பராபர முதலே போற்றி பத்தியில் விளைவாய் போற்றி
சராசரம் ஆகி வேறாய் நின்ற தற் பரனே போற்றி
கராசல உரியாய் போற்றி கனக அம்பலத்துள் ஆடும்
நிராமய பரமானந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி. 823

ஒன்று ஆகி ஐந்தாயை ஐந்து உருவாகி வருவாய் போற்றி
இன்றாகிச் சென்ற நாளாய் எதிர் நாளாய் எழுவாய் போற்றி
நன்றாகித் தீயது ஆகி நடுவாகி முடிவாய் மன்றுள்
நின்றாடும் பரமானந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி. 824

அடியரேம் பொருட்டு வெள்ளி அம்பலத்து ஆடல் போற்றி
பொடி அணி தடம் தோள் போற்றி புரி சடை மகுடம் போற்றி
கடி அவிழ் மலர் மென் கூந்தல் கயல் விழி பாகம் போற்றி
நெடிய நல் பரமானந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி. 825

என்று நின்று ஏத்தினான் பின் இருவரை நோக்கி வெள்ளி
மன்றுள் நின்று ஆடா நின்ற மறை முதல் கருணை கூர்ந்து
நன்று நீர் வேட்டது என் என்று அருள் செய்ய நாதன் பாதம்
துன்று மெய் அன்பில் தாழ்ந்து தொழுது நின்று இதனைச் சொல்வார். 826

எந்தையிருத் திருக்கூத்தென் றுமிந்நிலைநின் றியார்க்கும்
பந்தவெம் பாசநீங்கப் பரித்தருள் செய்தி யென்னச்
செந்தமிழ்க் கன்னி நாடுசெய்தமா தவப்பே ரெய்தத்
தந்தன மென்றான் வேந்தலை தடுமாறநின்றான். 827

அராமுனி ஈது வேண்டும் ஆதி எம் பெரும் இந்த
நிராமய பரமானந்த நிருத்த நேர் கண்டோர் எல்லாம்
தராதலம் மிசை வந்து எய்தாத் தனிக்கதி பெறுதல் வேண்டும்
பராபர என்று தாழ்ந்தான் பகவனும் அதற்கு நேர்ந்தான். 828

ஆர்த்தனர் கணத்தோர் கை கோத்து ஆடினார் அலர் பூ மாரி
தூர்த்தனர் விண்ணோர் கண்ணீர் துளும்பினர் முனிவர் ஆகம்
போர்த்தனர் புளக அன்பில் புதைந்தனர் விழுங்குவார் போல்
பார்த்தனர் புல்லிக் கொண்டார் பரவிய அவ் இருவர் தம்மை. 829

அனித்தம் ஆகிய பூத ஐம் பொறி புலன் ஆதி ஆறு ஆகி
இனித்த மாயையோடு இருவினைத் தொடக்கினும் இருளினும் வேறு ஆகித்
தனித்த யோகிகள் அகம் நிறைந்து ஆடிய தனிப்பெரும் திருக்கூத்தைக்
குனித்த வண்ணமாக் கண்டவர்க்கு இகபரம் கொடுத்து அவண்உறை கின்றான். 830

குனிவில் ஆதிரைத் தினம் தொடுத்து எதிர் வரு கொடுவில் ஆதிரை எல்லை
புனித ஆடக முளரி தோய்ந்து தனித்தனிப் பொது நடம் தரிசித்து அங்கு
இனிது அமர்ந்து நூற்று எண் மடம் ஐந்து எழுத்து எண்ணி இந்நிலை நிற்கும்
கனியும் அன்பினார் எண்ணியாங்கு எய்துவர் கருதிய வரம் எல்லாம். 831

- வெள்ளிஅம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம் சுபம் -

07. குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம்

பன்ன கேசனும் அடு புலிப் பாதனும் பணிய
மின்னுவார் சடை மன்னவன் வெள்ளி மன்று ஆடல்
சொன்னவாறு இது பசித்து அழல் சூட ஒரு பூதம்
அன்ன மாமலை தொலைத்த ஆறு எடுத்து இனி அறைவாம். 832

- கன்னியர்க்கு அரசு ஆயினாள் கடிமனை புகுந்த
மின் இயல் கடை மாதவர் வேதியர் ஏனோர்
எந் நிலத்து உள மன்னவர் யாவர்க்கும் முறையே
பொன் இயல் கலத்து அறு சுவைப் போனகம் அருத்தா. 833
- பூசு கின்றவும் உடுப்பவும் பூண்பவும் பழுக்காய்
வாசு மெல்லிலை ஏனவும் அம் முறை வழங்காத்
தேச மன்னவர் ஏனையோர் செல்லுநர்ச் செலுத்தி
ஈசன் அன்புறு கற்பினாள் இருக்கும் அவ் வேலை. 834
- மடை வளத் தொழில் புலவர் வந்து அடியிணை வணங்கி
அடியரேம் அட்ட போனகம் ஆயிரத்து ஒன்றின்
இடையது ஆயினும் தொலைந்திலது ஆம் கண் மேல் செய்யக்
கடவது ஏது எனப் பிராட்டி தன் கணவர் முன் குறுகா. 835
- பணிந்து ஒதுங்கி நின்று அடி கண் முப்பத்து முக்கோடி
கணங்கள் தம்மொடும் இங்கு எழுந்து அருள்வது கருதி
இணங்கும் இன் சுவைப் போனகம் எல்லை என்று ஆக்கி
உணங்கு கின்றது உண்டு எஞ்சிய எனைத்து என உரைக்கின். 836
- இமையக் குன்றமும் அடைகலாது இதன் புறம் கிடந்த
சிமையக் குன்றுகள் ஈட்டமும் சேர்ந்து என நிமிரச்
சமையக் கொட்டிய வால் அரிப் புழுக்கலும் சாதக்
அமையக் கொட்டிய கறிகளின் வருக்கமும் அனைத்தே. 837
- என்ற போது இறை எம்பிரான் தேவியார் இடத்தில்
ஒன்றும் அன்பினால் ஒரு விளையாடலை நினைத்தோ
தன் தனிக்குடைப் பாரிடத் தலைவனது ஆற்றல்
அன்றி யாவரும் அறிந்திடக் காட்டாவோ அறியேம். 838
- சிறிது வாள் நகை செய்து மூ வேந்தரில் சிறந்த
மறுவில் மீனவன் அரும் பெறல் மகள் உனக்கு அரிதில்
பெறுவது ஏது வான் தருவும் நின் பணி செய்ப் பெற்று இங்கு
உறைவதேல் பிறர் திரு எலாம் உன்னதே அன்றோ. 839
- அளவு இலாத நின் செல்வத்தின் பெருக்கை நாம் அறிய
விளைவு செய்தனை போலும் நின் விருந்து உண்ப் பசியால்
களை அடைந்தவர் ஆகி நம் கணத்தினுள் காணேம்
தளவ மூரலாய் யாம் செய்ய தக்கது ஏது என்றான். 840

அடுக்க நின்ற குண்டோதரன் அகட்டிடை வடவை
மடுக்க உன்னினான் அது வந்து வயிற்று எரி பசியாய்த்
தொடுக்க ஆலம் உண்டாங்கு உடல் சோர்ந்து வேர்த்து ஆவி
ஒடுக்கம் உற்று ஐய பசியினால் உயங்கினேன் என்றான். 841

குடை எடுக்கும் இக் குறிய தாள் குறட்கு ஒருபிடி சோறு
இடுமின் அப்புறம் சோறுமால் எனத் தொழுது எல்லாம்
உடைய நாயகி போயினாள் குறியனும் உடனே
நடை தளர்ந்து கண் புதைந்து வாய் புலர்ந்திட நடந்தான். 842

படைக்கண் ஏவலர் இறைமகள் பணியினால் பசிநோய்
தொடுத்தவன் தனைக் கொண்டு போய் சொன்றி முன் விடுத்தார்
அடுத்து இருந்ததே கண்டனர் அன்ன மா மலையை
எடுத்து அயின்றது அடிசில் அங்கு இருந்தது காணார். 843

சிலம்பு நூபுரச் சீறடிச் சேடியர் சில்லோர்
அலம்பு வால் வளைக் கை நெரித்து அதிசயம் அடைந்தார்
புலம்பு மேகலையார் சிலர் பொருக்கு என வெருண்டார்
கலம் பெய் பூண் முலையார் சிலர் கண்புதைத்து திரிந்தார். 844

முரவை போகிய முரிவில் வான் மூரல் பால் வறையல்
கருனை தீம் பயறு அடு துவையல் பல் வகைக் கறிகள்
விரவு தேம்படு பால் தயிர் இழுது தேன் வெள்ளம்
வரைவு இலாதன மிடாவொடு வாரி வாய் மடுத்தான். 845

பல் பழக் குவை வேற்று உருப் பண்ணியம் கன்னல்
மெல் சுவைத் தண்டு தெங்கு இவை அன்றியும் ஏவா
வல்சி காய்களின் வருக்கமும் நுகர்ந்து மாறாமல்
எல்லைதீர் நவ பண்டமும் எடுத்து வாய் மடுத்தான். 846

பாரித்து உள்ள இப் பண்டமும் பரூ உக் குறும் கையால்
வாரித் தன் பெரு வயிற்றிடை வைப்பவும் துடுவை
பூரித்து ஆகுதி பண்ணிய தழல் எனப் பொங்கிக்
கோரித்து ஒன்பது வாயிலும் பசித்தழல் கொளுத்த. 847

அலங்கல் ஓதி கண்டு அதிசயம் அடைந்து தன் அன்பின்
நலம் கொள் நாயகன் முன்பு போய் நாணம் உள் கிடப்ப
இலங்கு பூம்குழல் சுவல் மிசை இறக்கி இட்டு ஒல்கி
நிலங் கிளைத்து நின்றாள் நிலை கண்டனர் நிருபன். 848

அஞ்சில் ஓதியை வினவுவான் அறிகலான் போலக்
குஞ்சி ஆர் அழல் அன்ன அக் குட வயிற்றவன் உண்டு
எஞ்சி உள்ளவேல் பூதங்கள் இன்னமும் விடுத்து உன்
நெஞ்சு உவப்பவே அருத்துதும் என்னலும் நிமலை. 849

ஐய இன்னும் இக் குறள் பசி அடங்கிடா வேறு
வெய்ய பாரிட வீரரை விடுத்தி ஏல் எடுத்து
வையம் யாவையும் வயிற்றிடை வைப்பரே அதனால்
செய்ய கால ருத்திரப் பெயர் தேற்றம் ஆம் உனக்கே. 850

சங்க வார் குழைக் குறண் மகன் தன் செயல் தானே
இங்கு வந்து உரை செய்திட அறிதி என்று இறைமுன்
மங்கை நாயகி குமுதவாய் மலர் பொழுது எயிற்றுத்
திங்கள் வாய் முழையான் பசித் தீச்சுட வந்தான். 851

நட்டம் ஆடிய சுந்தர நங்கை எம் பிராட்டி
அட்ட போனகம் பனி வரை அனையவாய்க் கிடந்த
தொட்டு வாய் மடுத்திடவும் என் சுடு பசி தணியாது
இட்டு உணாதவர் வயிறு போல் காந்துவது என்றான். 852

கையர் முப்புரத்து இட்ட தீக் கடும்பசி உருவாய்ப்
பொய்யனேன் வயிற்று இடைக் குடி புகுந்ததோ என்னும்
கை எறிந்திடும் அண்டங்கள் வெடி படக் கதறும்
ஐய கோ எனும் உயிர்த்திடும் ஆவி சோர்ந்து அயரும். 853

- குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம் சுபம் -

08. அன்னக் குழியும் வைகையும் அழைத்த படலம்

வேத நாயகன் பாரிட வேந்தனுக்கு அமையா
ஓதன் ஆதிகன் அருத்திய தன்மை ஈது வையும்
போத ராமையால் அமைவுறப் போனகக் குழிதந்து
ஓத மாநதி அருத்திய செய்தியும் உரைப்பாம். 854

கவன மால் விடை ஆளியின் கடிகமழ் தென்றல்
பவன மா மலை யாட்டியைப் பார்த்து உளே நகைத்துத்
தவன மாப் பசி உடையவன் தன் பொருட்டு அன்ன
புவன மாதினை நினைத்தனன் நினைக்கும் முன் போந்தாள். 855

- நால் தடம் திசைத் தயிர்க்கடல் அனந்தன் தலை நிலம் ஈண்டு
உற்று எழுந்து நால் கிடங்கராய் உதித்து எழுந்தாங்கு
மாற்றரும் சுவைத் தீம் தயிர் வால் அரிப் பதத்தோடு
ஏற்று எழுந்தது நால் குழி இடத்திலும் பொங்கி. 856
- குரு மதிக்குல மன்னவன் மருகனக்கு உண்டப்
பெருவயிற்றில் இரு பிறை எயிற்று எரி சிகைப் பேழ் வாய்
ஒரு குறள் குடை வீரனை உன் பசி தணியப்
பருக எனப் பணித்து அருளும் பாரிடத் தலைவன். 857
- அத் தயிர்ப் பதக் கிடங்கரில் அலை கடல் கலக்கும்
மத்து எனக் கரம் புதைத்து எடுத்து வாய் மடுத்துச்
துய்த்திடப் பசி விடுத்தது சுருதி நாயகன் தாள்
பத்தி வைத்து வீடு உணர்ந்தவர் பழவினைத் தொடர் போல். 858
- வாங்கி வாங்கி வாய் மடுத்தலும் உடம்பு எலாம் வயிறாய்
வீங்கினான் தரை கிழிபடப் பொருப்பு என வீழ்ந்தான்
நீங்கு நீள் உயிர்ப்பு இலன் உடல் புரண்டனன் நீர் வேட்டு
ஆங்கு நீர் நிலை தேடுவான் ஆயினான் எழுந்தான். 859
- ஆவி அன்னவர்ப் பிரிந்து உறை அணங்கு அனார் போலக்
காவி நாள் மலர் தாமரைக் கடிமலர் வாட
வாவி ஓடையும் குளங்களும் வறப்ப வாய் வைத்துக்
கூவ நீள் நிலை நீர்களும் பசை அறக் குடித்தான். 860
- அணையன் ஆகியும் நீர் நசை ஆற்றலன் வருந்தும்
விணையன் ஆகி வானதிச் சடை வேதியன் பாதத்து
இணைய நாதனும் தன் திரு முடியின் மீது இருக்கும்
நணைய நாள் மலர் ஓதியைப் பார்த்து ஒன்று நவில் வான். 861
- தேங்கு நீர்த்திரை மாலிகைச் செல்வி நீ இந்த
வாங்கு நீர்த்தடம் புரிசை சூழ் மதுரையின் மாடு ஓர்
ஓங்கு நீத்தம் ஆய் ஓல் என வருதி என்று உரைத்தான்
நீங்கு நீர்த்திரு மாது அவண் ஒரு மொழி நிகழ்த்தும். 862
- அன்று எம் பிரான் ஆணையால் பகீரதன் பொருட்டுச்
சென்று நீ ஒரு தீர்த்தம் ஆய்த் திளைப்பவர் களங்கம்
ஒன்று தீவினைத் தொடக்கு அறுத்து எழுக எனப் பணித்தாய்
இன்று ஓர் நதி ஆகெனப் பணித்தியேல் என்னை. 863

- தெரிசித் தோர் படிந்து ஆடினோர் செம்கையால் ஏனும்
பரிசித்தோர் பவத் தொடர்ச்சியின் பற்று விட்டு உள்ளத்து
உருசித்தோர் உறு பத்தியும் விச்சையும் உணர்வாய்
விரிசித்தோர் உறு மெய் உணர்வால் வரும் வீடும். 864
- தந்திடப் பணித்து அருள் எனா தடம் புனல் செல்வி
சுந்தரப் பெரும் கடவுளை வரம் கொண்டு தொழுது
வந்த அளப்பு இலா வேகம் ஓடு எழுந்து மா நதியாய்
அந்தரத்து நின்று இழிபவளாம் எனவரும் ஆல். 865
- திரை வளை அணிகரம் உடையவள் செழு மணி நகை உடையாள்
நுரை வளை துகில் உடையவள் கொடி நுணு இடையவள் அற நீள்
விரை வளை குழல் உடையவள் கயல் விழி உடையவள் வருவாள்
வரை வளை சிலையவன் முடி மட வரல்நதி வடிவினுமே. 866
- விரை படும் அகிலரை பொரிதிமில் வெயில் விடு மணி வரை யோடு
அரை பட முது சினை அலறிட வடியொடு கடிது அகழாக்
குரைபடு கழல் இற உளர் சிறு குடி அடியொடு பறியாக்
கரைபட எறிவது வருவது கடுவிசை வளி எனவே. 867
- பிணையொடு கலை பிடியொடு கரி பிரிவில வொடு பழுவப்
பணையொடு கருமுசு வயிறு அணை பறழொடு தழுவி அதன்
துணையொடு கவிபயில் மர நிரை தொகை யொடும் இற உளர் வெம்
கணையொடு சிலை இதண் நெடும் எறி கவணொடு கொடு வரும் ஆல். 868
- அடியிற நெடுவரை உதைவன அகழ்வன அகழ் மடுவைத்
திடர் இடுவன மழை செருகிய சினை மர நிரை தலைகீழ்
பட இடிகரை தொறும் நடுவன படுகடல் உடை முது பார்
நெடு முதுகு இருபிளவு உற வரு நெடு நதி இன அலையே. 869
- பிளிறொலி இனம் முது மரம் அகழ் பெருவலி இன வசையா
வெளிறடி வனவெறி மணி இன விரை செலவின மதமோடு
ஒளிறளி இனநுரை முக படம் உடையன என வரலால்
களிறு அனையது மது இதழிகள் கவிழ் சடை அணி குடிகை. 870
- நீடிய பிலம் உறு நிலையின நிருமலன் மதி முடி மீது
ஆடிய செயல் இன வெயில் உமிழ் உருமணி தலை இள நீள்
கோடிய கதியின நிரை நிரை குறுகிய பல காலின்
ஓடிய வலியின வளை உடல் உரகமும் என வரும் ஆல். 871

- மண் அகழ்தலின் வளை அணி கரு மாவனையது மிசை போய்
விண் உள வலின் அவுணர்கள் இறை விடு புனலொடு நெடுகும்
அண்ணலை அனையது சுவை இழு தலை அளை உறு செயலால்
கண்ணனை அனையது நெடுகிய கடுகிய கதி நதியே. 872
- திகழ் தரு கரி பரி கவரிகள் செழு மணியொடு வருமாறு
திகழ் தரு குடபுல அரசர்கள் நெறி செய்து கவர் திருவோடு
அகழ் தரு பதிபுரு மதிசுவ அரசனை அதை அலதேல்
புகழ் தரு திறை இட வரு குடபுல அரசனும் நிகரும். 873
- ஆரொடு மடல் அவிழ் பனை யொடும் அர நிகர் இலை நிம்பத்
தாரொடு புலியொடு சிலையொடு தகு கயலொடு தழுவாப்
பாரொடு திசை பரவிய தமிழ் பயில் அரசர்கள் குழுமிச்
சீரொடு பல திரு வொடு வரு செயல் அனையது நதியே. 874
- கல்லார் கவி போல் கலங்கிக் கலை மாண்ட கேள்வி
வல்லார் கவி போல் பலவான் துறை தோன்ற வாய்த்துச்
செல்லாறு தோறும் பொருள் ஆழ்ந்து தெளுந்து தேயத்து
எல்லாறும் வீழ்ந்து பயன் கொள்ள இறுத்தது அன்றெ. 875
- வண்டு ஓதை மாறா மலர் வேணியின் வந்த நீத்தம்
கண்டு ஓத நஞ்சு உண்டு அருள் கண் நுதன் மூர்த்தி பேழ்வாய்
விண்டு ஓதம் அணியாது என் விடாய் என வெம்பி வீழ்ந்த
குண்டு ஓதரனை விடுத்தான் அக் குடிஞை ஞாங்கர். 876
- அடுத்தான் நதியின் இடை புக்கு இருந்து ஆற்றல் ஓடும்
எடுத்தான் குறும்கை இரண்டும் கரை ஏற நீட்டித்
தடுத்தான் மலைபோல் நிமிர் தண்புனல் வாய் அங்காந்து
மடுத்தான் விடாயும் கடல் உண்ணும் மழையு நாண. 877
- தீர்த்தன் சடை நின்று இழி தீர்த்தம் அருந்தி வாக்குக்
கூர்த்து இன்பு கொண்டு குழகன் திரு முன்னர் எய்திப்
பார்த்தன் பணிந்த பதம் முன் பணிந்து ஆடிப் பாடி
ஆர்த்த அன்பு உருவாய்த் துதித்தான் அளவாத கீதம். 878
- பாட்டின் பொருளான் அவன் பாரிட வீரன் பாடல்
கேட்டு இன்பம் எய்திக் கணங்கட்குக் கிழமை நல்கி
மோட்டு இன்புனன் மண் முறை செய்து இருந்தான் அளகக்
காட்டின் புறம் போய் மடங்கும் கயல் கண்ணியோடும். 879

தீர்த்தன் இதழிச் சடை நின்றும் இழிந்து வரலால் சிவகங்கை
தீர்த்தன் உருவம் தெள வோர்க்கு ஞானம் தரலால் சிவஞான
தீர்த்தம் காலில் கடுகி வரும் செய்தியாலே வேகவதி
தீர்த்தம் கிருத மாலை என வைகை நாமம் செப்புவர் ஆல். 880

- அன்னக் குழியும் வைகையும் அழைத்த படலம் சுபம் -

09. ஏழு கடல்அழைத்த படலம்

முடங்கன் மதி முடி மறைத்த முடித் தென்னன் குறட்டு அன்னக்
கிடங்கொடு நதி அழைத்த கிளர் கருணைத் திறன் இது மேல்
மடங்கல் வலி கவர்ந்தான் பொன் மாலை படிந்து ஆட ஏழு
தடம் கடலும் ஒருங்கு அழைத்த தன்மை தனைச் சாற்றுவாம். 881

ஓத அரும் பொருள் வழி உருவாகி உலகம் எலாம்
சீதள வெண் குடை நிழற்றி அறச் செம் கோல் செலுத்தும் நாள்
போத அரும் பொருள் உணர்ந்த இருடிகளும் புனித முனி
மாதவரும் வரன் முறையால் சந்தித்து வருகின்றார். 882

வேதமுனி கோத மனும் தலைப்பட்டு மீள்வான் ஓர்
போது அளவில் கற்புடைய பொன் மாலை மனை புகுந்தான்
மாது அவளும் வரவேற்று முகமன் உரை வழங்கிப் பொன்
ஆதனம் இட்டு அஞ்சலி செய்து அரியதவத் திறம் கேட்பாள். 883

கள்ள வினைப் பொறி கடந்து கரை கடந்த மறைச் சென்னி
உள்ள பொருள் பரசிவம் என்று உணர்ந்த பெருந்தகை அடிகேள்
தள்ளரிய பவம் அகற்றும் தவம் அருள் செய்க எனக் கருணை
வெள்ளம் என முகம் மலர்ந்து முனிவேந்தன் விளம்பும் ஆல். 884

தவ வலியான் உலகு ஈன்ற தடா தகைக்குத் தாய் ஆனாய்
சிவ பெருமான் மருகன் எனும் சீர் பெற்றய் திறல் மலயத்
துவசன் அரும் கற்பு உடையாய் நீ அறியாத் தொல் விரதம்
அவனி இடத்து எவர் அறிவார் ஆனாலும் இயம் பக்கேள். 885

மானதமே வாசிகமே காயிகமே என வகுத்த
ஈனம் இல் தவம் மூன்றம் இவற்றின் ஆனந்தம் தருமது
தான மிசை மதி வைத்தறயவு பொறை மெய் சிவனை
மோனம் உறத் தியானித்தல் ஐந்து அடக்கல் முதல் அனந்தம். 886

- வாசிக ஐந்து எழுத்து ஓதன் மனுப் பஞ்ச சாந்தி மறை
பேசுசத உருத்திரம் தோத்திரம் உரைத்தல் பெரும் தருமம்
காசு அகல எடுத்து ஓதன் முதல் அனந்தம் ஆயிகங்கள்
ஈசன் அருச்சனை கோயில் வலம் செய்கை எதிர்வணங்கல். 887
- நிருத்தன் உறை பதிபலப் போய்ப் பணிதல் பணி நிறை வேற்றல்
நிருத்தன் முடி நதி ஆதி தீர்த்த யாத்திரை போய் மெய்
வருத்தமுற ஆடல் இவை முதல் பல அவ் வகை மூன்றில்
பொருத்த முறு காயிகங்கள் சிறந்தன இப் புண்ணியத்துள். 888
- திருத்த யாத்திரை அதிகம் அவற்ற அதிகம் சிவன் உருவாம்
திருத்த ஆம் கங்கை முதல் திரு நதிகள் தனித் தனி போய்த்
திருத்த மாடு அவதரித்த திரு நதிகள் தனித் தனி போய்த்
திருத்தமாய் நிறைதலினால் அவற்று இகந்து திரை முந்நீர். 889
- என்று முனி விளம்பக் கேட்டு இருந்த காஞ்சன மாலை
துன்று திரைக் கடல் ஆடத் துணிவுடைய விருப்பினள் ஆய்த்
தன் திருமா மகட்கு உரைத்தாள் சிறிது உள்ளம் தளர்வு எய்திச்
சென்று இறைவற்கு உரைப்பல் எனச் செழியர் தவக் கொழுந்து அணையாள். 890
- தன் தன்னை உடைய பெரும் தகை வேந்தர் பெருமான் முன்
சென்று அன்னம் என நின்று செப்புவாள் குறள் வீரர்க்கு
அன்று அன்னக் குழியு னொடு ஆறு அழைத்த அருட்கடலே
இன்று அன்னை கடல் ஆட வேண்டினாள் என்று இரந்தாள். 891
- தேவி திரு மொழி கேட்டுத் தென்னவராய் நிலம் புரக்கும்
காவி திகழ் மணி கண்டர் கடல் ஒன்றோ எழு கடலும்
கூவி வர அழைத்தும் என உன்னினார் குணபால் ஓர்
வாவி இடை எழுவேறு வண்ணமொடும் வருவன ஆல். 892
- துண்ட மதித் திரள் அணைய சுரிவளை வாய் விட உதைத்து
வெண் தவள நுரை ததும்பச் சுறா ஏறு மிசைக் கொட்பத்
தண் தரள மணித் தொகுதி எடுத்து எறியும் தரங்க நிரை
அண்ட நெடு முகடு உரிஞ்ச ஆர்த்து எழுந்த கடல் ஏழும். 893
- காணும் மாநகர் பனிப்பக் கலி முடிவில் அயன் படைப்புக்
கோணுமாறு எழுந்தது எனக் கொதித்து எழுந்த கடல் அரவம்
பூணு நாயகன் அகில புவனம் எலாம் கடந்த திரு
ஆணையால் அவன் அடி சென்று அடைந்தார் போல் அடங்கியது ஆல். 894

தன் வண்ணம் எழு கடலின் தனி வண்ணமொடு கலந்து
பொன் வண்ண நறும் பொகுட்டுப் பூம் பொய்கை பொலிவு எய்தி
மின் வண்ணச் சடைதாழ வெள்ளி மணி மன்று ஆடும்
மன் வண்ணம் என எட்டு வண்ண மொடும் வயங்கியது ஆல். 895

- ஏழு கடல்அழைத்த படலம் சுபம் -

10. மலயத் துவசனை அழைத்த படலம்

எழு கடல் அழைத்த வாறு இயம்பினாம் இனிச்
செழு மதி மரபினோன் சேண் இழிந்து தன்
பழுது இல் கற்பில் லொடும் பரவை தோய்ந்து அரன்
அழகிய திரு உரு அடைந்தது ஓதுவாம். 896

புரவலன் தடாதகைப் புவையோடும் வந்து
உரவு நீர்க் கடல் மருங்கு உடுத்த சந்தனம்
மரவ மந்தார மா வகுளம் பாடலம்
விரவு நந்தனத்து அரி அணையின் மேவினான். 897

தாது அவிழ் மல்லிகை முல்லை சண்பகப்
போது கொய்து இளையரும் சேடிப் பொன் தொடி
மாதரும் கொடுத்திட வாங்கி மோந்து உயிர்த்து
ஆதரம் இரண்டாற அமரும் எல்லையில். 898

தன்னமர் காதலி தன்னை நோக்கியே
மன்னவன் உன் பொருட்டு ஏழு வாரியும்
இந் நகர் அழைத்தனம் ஈண்டுப் போந்து நின்
அன்னையை ஆடுவான் அழைத்தி ஆல் என. 899

மடந்தையும் அன்னையைக் கொணர்ந்து வாவி மாடு
அடைந்தனள் ஆக மற்று அவள் புராண நூல்
படர்ந்த கேள்வியர் தமை நோக்கிப் பௌவநீர்
குடைந்திடும் விதி எவன் கூறும் என்னவே. 900

கோது அறு கற்பினாய் கொழுநன் கைத்தலம்
காதலன் கைத்தலம் அன்றிக் கன்றின் வால்
ஆதல் இம் மூன்றில் ஒன்று அம் கை பற்றியே
ஓத நீர் ஆடுதல் மரபு என்று ஓதினார். 901

- மறையவர் வாய்மை பொன் மாலை கேட்டு மேல்
குறைவு அறத் தவம் செயாக் கொடிய பாவியேற்கு
இறைவனும் சிறுவனும் இல்லையே இனிப்
பெறுவது கன்று அலால் பிறிது உண்டாகுமோ. 902
- ஆதலால் கன்றின் வால் பற்றி ஆடுகோ
மாதராய் என்று தன் மகட்குக் கூறலும்
வேதன் மால் பதவியும் வேண்டினார்க்கு அருள்
நாதன் ஆருயிர்த் துணை ஆய நாயகி. 903
- தன் உயிர்க் கிழுவனை அடைந்து தாழ்ந்து தன்
அன்னை தன் குறை உரை ஆட ஆண் தகை
மன்னவன் வலாரியோடு ஒருங்கு வைகிய
தென்னவன் மேல் மனம் செலுத்தினான் அரோ. 904
- சிலையத் திரியார் திரு உள்ளம் உணர்ந்து
தலையத் திரி அட்டவன் ஆதனம் நீத்து
உலையத் திரி ஓத்த விமான மொடு
மலையத் துவசச் செழியன் வரும் ஆல். 905
- மண் பேறு அடைவான் வரும் ஏழ் கடல் வாய்
எண் பேறு அடையா அருளின் அமுதைப்
பெண் பேறு அதனால் பெறும் பேறு இது எனாக்
கண் பேறு அடைவான் எதிர் கண்டனனே. 906
- வந்தான் மருகன் சரணம் பணிவான்
முந்தாமுனம் மாமன் எனும் முறையால்
அந்தா மரை அம் கையமைத்து மகள்
தந்தானை எதிர்ந்து தழீஇ யினன் ஆல். 907
- ஆத்தன் திரு உள்ளம் மகிழ்ந்து அருளால்
பார்த்து அன்பு நிரம்பிய பன்னியொடும்
தீர்த்தம் புகுந்து ஆடிய செல்க எனப்
பூத்தண் பொருநைப் புனல் நாடவனும். 908
- முன்னைத் தவம் எய்தி முயன்று பெறும்
அன்னப் பெடை அன்னவள் வந்து எதிரே
தன்னைத் தழுவத் தழுவிக் கிரிவேந்து
என்னக் குறையா மகிழ் எய்தினனே. 909

- தண்டே மொழிவேள் விதவக் குறையால்
கண்டேன் இலன் என்று கருத்து அவலம்
உண்டே அஃது இவ் உவகைக் களிதேன்
வண்டே என உண்டு மறந்தனன் ஆல். 910
- சேண் உற்றவனைச் சிலநாள் கழியக்
காண் உற்றவள் போல் நிறை கற்பு உடையாள்
பூண் உற்று மலர்ந்த ஓர் பொன் கொடிபோல்
நாண் உற்று எதிர் நண்ணி இறைஞ்சினள் ஆல். 911
- மஞ்சு ஓதிய காஞ்சன மாலை கையில்
பைஞ் சோதி விளங்குப இத் திரையாய்ச்
செஞ் சோதி முடிச் சிவ நாம எழுத்து
அஞ்சு ஓதி நெடும் கடல் ஆதும் அரோ. 912
- துங்கக் கலை வேதியர் தொல் மறை நூல்
சங்கற்ப விதிப்படி தன் துணைக்கை
அம் கைத் தளிர் பற்றி அகத்து உவகை
பொங்கப் புணரிப் புனல் ஆடினளே. 913
- குடைந்தார் கரை ஏறினர் கொன்றை முடி
மிடைந்தார் கருணைக் கண் விழிக் கமலம்
உடைந்தார் அனைமாரும் உதரம் குருகாது
அடைந்தார் உமை பாகர் அருள் படிவம். 914
- ஒண் கொண்டல் மிடற்று ஒளியும் ஒருநால்
எண் கொண்ட புயத்து எழிலும் அழல் சேர்
கண் கொண்ட நுதல் கவினும் பொலியா
மண் கண்டு வியப்ப வயங்கினர் ஆல். 915
- விண்ணின்று வழக்கி விழும் கதிர் போல்
கண் நின்ற நுதல் கருணா கரன் வாழ்
எண் நின்ற புரத்தின் இழிந்து இமையா
மண் நின்றது ஓர் தெய்வ விமானம் அரோ. 916
- அத் தெய்வ விமானம் அடுத்திடலும்
முத் தெய்வதம் முக்கணவன் பணியால்
நத் தெய்வ தருக் கரன் அம் கையொடும்
எத் தெய்வதமும் தொழ ஏறினன் ஆல். 917

தேமாரி எனும் படி சிந்த நறும்
பூ மாரி பொழிந்தது பொன் உலகம்
தூமா மறை அந்தர துந்துபி கார்
ஆம் ஆம் என எங்கும் அதிர்ந்தன ஆல். 918

எழுந்தது விமனம் வானம் எழுந்த துந்துபியும் நாணி
விழுந்தது போலும் என்ன அர ஒலி எங்கும் விம்மத்
தொழும் தகை முனிவர் ஏத்தச் சுராதிகள் பரவத் திங்கள்
கொழுந்து அணி வேணிக் கூத்தர் கோ நகர் குறித்துச் செல்வார். 919

முன்பு தம் உருவாய் வைய முறைபுரி கோல் கைக்கொண்டு
பின்பு தம் உருவம் தந்த மருகனும் பெருகு கேண்மை
அன்பு தந்து அருகு நின்ற தடா தகை அணங்கு மீண்டு
பொன் புனை குடுமிக் கோயில் புகுந்து நன்கு இருப்பக் கண்டார். 920

முன்னை வல் வினையால் யாக்கை முறை தடுமாறித் தோற்றம்
மன்னிய மனிதர் போலப் பண்டைய வடிவம் மாறி
அன்னையே மகளா ஈன்ற அப்பனே மருகன் ஆக
என்னயா நோற்றேம் யார்க்கும் இயற்ற அரும் தவம்தான் என்ன. 921

கன்று அகலா ஆன் போல ஐயன் கனை கடல் விடாது பற்றி
ஒன்றிய அன்பு பின்நின்று ஈர்த்து எழ உள்ளத்தோடும்
சென்று இரு கண்ணும் முட்டி அடிக்கடி திரும்பி நோக்கக்
குன்று உறழ் விமானத்து அன்னை அஞ்சலி கூப்பிச் செல்வார். 922

புவ லோகம் கடந்து போய்ப் புண்ணியருக்கு எண் இறந்த போகம் ஊட்டும்
சுவலோகம் கடந்து போய் மகலோகம் சனலோகம் துறந்து மேலைத்
தவலோகம் கடந்து போய்ச் சத்திய லோகம் கடந்து தண் துழாயோன்
நவலோகம் கடந்து உலக நாயகம் ஆம் சிவலோகம் நண்ணினாரே. 923

அறக் கொடி பின் இறை மகனை அடி பணிந்து தனை ஈன்றார்க்கு ஆதி வேத
மறைப் பொருள் தன் வடிவு அளித்த அருளின் மன நிறை மகிழ்ச்சி வாய்
கொள்ளாமல் புறப்படுவது என இரண்டு திருச் செவிக்கும் செம்குமுதம்
பொதிந்த தீம்தேன்
நிறைப்பது எனப் பல் முறையால் துதி செய்து தொழுது ஒன்று
நிகழ்த்தா நின்றாள். 924

எண் இறந்த தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் பயன் சுரக்கும் இமையோர் நாட்டுப்
புண்ணியவான் தன் புனிற்றுக் கன்றுக்குக் குறைவு ஏது என் பொருட்டு என் ஈன்றாள்
எண்ணியது கடல் ஒன்றெ எழு கடலும் ஈண்டு அழைத்தாய் ஈன்றாள் ஆட
விண் இருந்த கண வனையும் விளித்து உன் அருள் வடிவு
அளித்து உன் மேனாடு ஈந்தாய். 925

தென்னர் மரபு இறந்தது எனப் படு பழியில் ஆழவரும் செவ்வி நோக்கிப்
பொன் அவிர் தார் முடி புனைந்து கோல் ஓச்சி வருகின்றாய் போலும் மேலும்
இந் நிலைமைக்கு இடையூறும் இனி இன்றே எனத் தலைவி இயம்ப லோடும்
தன் இறைவி உட் கோளை அகம் கொண்டு மகிழ்ந்து இருந்தான்
தமிழர் கோமான். 926

- மலயத் துவசனை அழைத்த படலம் சுபம் -

11. உக்கிர பாண்டியன் திருஅவதாரப் படலம்

மன்னவன் குல சேகரன் திரு மகன் மனைவி
தன்னொடும் கடல் ஆடிய தகுதி ஈது அந்தத்
தென்னவன் தனித் திருமகள் திருஉளம் களிப்ப
உன்னரும் திறல் உக்கிறன் உதித்தவாறு உரைப்பாம். 927

தண் நிலா மௌலி வேய்ந்த சுந்தர சாமி ஞாலத்து
எண் இலா வைகல் அன்னது இணையடி நிழல் போல் யார்க்கும்
தெண் நிலாக் கவிகை நீழல் செய்து அருள் செம்கோல் ஓச்சி
உண்ணிலா உயிர் தானாகி முறை புரிந்து ஒழுகும் நாளில். 928

கரியவன் கமலச் செம்மன் மறை முதல் கலைகள் காண்டற்கு
அரியவன் அன்பர்க்கு என்றும் எளியவன் ஆகும் மேன்மை
தெரியவன் பகன்ற சிந்தைத் தென்னவன் தனக்கும் கற்பிற்கு
உரியவன் தனக்கும் காதல் மகனென உமையைத் தந்தான். 929

மற்று அதற்கு இசையத் தானும் மருமகன் ஆகி வையம்
முற்றும் வெண் குடைக் கீழ் வைக முறை செய்தான் ஆக மூன்று
கொற்றவர் தம்மில் திங்கள் கோக்குடி விழுப்பம் எய்தப்
பெற்றது போலும் இன்னும் பெறுவதோர் குறைவு தீர்ப்பான். 930

ஒன்றினைச் செய்கை செய்யாது ஒழிகை வேறு ஒன்று செய்கை
என்று இவை உடையோன் ஆதி ஈறு இலாப் பரம யோகி
நன்று தீது இகழ்ச்சி வேட்கை நட்பு இகல் விளைக்கும் மாயை
வென்றவன் செய்யும் மாயை விருத்தி யார் அளக்க வல்லார். 931

இந்திர சால விச்சை காட்டுவான் என்னத் தன்பால்
செம் தழல் நாட்டம் ஈன்ற செல்வனைக் கருப்பம் எய்தா
தம் தமிழ் உயிரும் ஞாலம் அனைத்தையும் ஈன்ற தாயாம்
சுந்தரவல்லி தன்பால் தோன்று மாறு உள்ளம் செய்தான். 932

அங்கு அவன் வரவுக்கு ஏற்ப ஆயமும் பிறரும் தாழ்ந்து
மங்கை நின் வடிவுக்கு ஏற்பக் கருவுரு வனப்பும் சீரும்
திங்கதோற் ஆற்று மன்றல் செவ்வியும் காண ஆசை
பொங்கியது எங்கட்கு என்றார் புனிதை அப்படி போல் ஆனாள். 933

கரு மணிச் சிகரச் செம் பொன் கனவரை அனைய காட்சித்
திரு முலை அமுதம் பெய்த செப்பு இரண்டு அனைய வாக
வரு முலை சுமந்து மாய்ந்த மருங்கிலும் வந்து தோன்ற
அருள் கனிந்த அனையாள் நாவிற்கு இன் சுவை ஆர்வம் பொங்க. 934

என்னவும் எளிய வேனும் அரியன என்ன வேட்டாள்
அன்னவும் போக பூமி அரும் பெறல் உணவு நல்கிப்
பன்னகர் அமுதும் திங்கள் படுசுவை அமுதும் தெய்வப்
பொன்னகர் அமுதும் ஆசை புதைபடக் கணங்கள் நல்க. 935

புண்ணிய முனிவர் வேத பண்டிதர் போந்து வேந்தர்க்கு
கண்ணிய சடங்கு மூதூர் அரும் கடி வெள்ளத்து ஆழ
எண்ணிய திங்கள் தோறும் இயற்ற இக் கன்னித் தேயம்
புண்ணிய தருமச் சார்பால் படுபயன் தலைப்பாடு எய்த. 936

மாசு அறத் துறந்தோர் உள்ளம் ஆன வான் களங்கம் நீங்க
ஈசர் தம் கிழமை என்னும் இந்து ஆதிரை நாள் செய்த
பூசையின் பயன் தான் எய்த எரி பசும் பொன் கோள்வந்து
தேச ஓடு கேந்திரத்தில் சிறந்த நல் ஓரை வாய்ப்ப. 937

முந்தை நான் மறைகள் தாமே முழங்க மந்தார மாரி
சிந்த நாள் மலர் பூத்து ஆடும் மின் எனத் திசைகள் தோறும்
அந்தர மகளிர் ஆடத் துந்துபி ஐந்தும் ஆர்ப்ப
விந்தையும் திருவும் வெள்ளைக் கிழத்தியும் வீறு வாய்ப்ப. 938

அந்தணர் மகிழ்ச்சி தூங்க அடுத்து அவர் வளர்க்கும் முன்னர்
மந்திர வேள்விச் செந்தீ வலம் சுழித்து எழுந்து ஆர்த்து ஆடச்
சிந்துர நுதல் மா எட்டும் சேடனும் பொறை எய்ப்பு ஆற
இந்திரன் மேருப் புத்தேள் புனல் இறைக்கு இடம் தோள் ஆட. 939

ஆலத்தை அமுதம் ஆக்கும் அண்ணலும் அணங்கும் கொண்ட
கோலத்துக்கு ஏற்பக் காலைக் குழந்தை வெம் கதிர் போல் அற்றைக்
காலத்தில் உதித்த சேய்போல் கண் மழை பிலிற்று நிம்ப
மாலை தோள் செழியன் செல்வ மகள் வயின் தோன்றினானே. 940

- எடுத்தனள் மோந்து புல்லி ஏந்தினள் காந்தன் கையில்
கொடுத்தனள் வாங்கி வீங்கு கொங்கை நின்று இழிபால் வெள்ளம்
விடுத்தனள் குமுதப் போதில் வெண் நிலா வெள்ளம் போல்வாய்
மடுத்தனள் அருத்தி னாள்தன் மைந்தனை எம் பிராட்டி. 941
- சலத்தலைக் கிடக்கைப் புத்தேள் அருநிழல் வாழ்க்கைப் புத்தேள்
அலர்த்தலை இருக்கைப் புத்தேள் ஆதி இப் புத்தேளிர் வேதப்
புலத்தலைக் கேள்வி சான்ற புண்ணிய முனிவர் ஏனோர்
குலத்தலை மகளி ரோடும் கோமகன் கோயில் புக்கார். 942
- குட புலத்து அரசும் பொன்னிக் குளிர் புனல் கோழி வேந்தும்
வடபுலத்து அரசர் யாரும் குறுநில வாழ்க்கைச் செல்வத்து
அடல்கெழு தொண்டைத் தண்தார் அரசொடு மணிகம் சூழக்
கடல்கள் நால் திசையும் பொங்கி வருவ போல் கலிப்ப வந்தார். 943
- மன்னனைத் தேவிதன்னை முறையினால் வழுத்தி வாழ்த்தி
நன்னர் கோளாகி ஓகை நவின்று வெண் மழு மான் நீத்த
தென்னவர் பெருமான் தேவி திருமுகக் கருணை பெற்றுப்
பொன்னடி பணிந்து தம் ஊர் போகுவார் இனைய சொல்வார். 944
- வழுதியர் பெருமான் தன் பால் கந்தனே வந்தான் என்பார்
பழுதறு கற்பினாள் தன் பாக்கியம் இதுவே என்பார்
அழகினான் மதனும் பெண்மை அவா உறும் இவன் கோல் ஆணை
எழுகடல் உலகோடு வையம் ஏழையும் காக்கும் என்பார். 945
- மனிதர் வான் தவமோ தென்பார் வைகு வோர் தவமோ வானப்
புனிதர் வான் தவமோ வேள்விப் பூசுரர் தவமோ கேள்வி
முனிவர் வான் தவமோ ஈறு முதல் இலா முதல்வன் உள்ளக்
கனிதரு கருணை போலிக் காதலன் தோற்றம் என்பார். 946
- தரும மா தவத்தின் பேறோ வருத்த மாதவத்தின் பேறோ
பெருமை சால் காமன் நோற்ற பெருந்தவப் பேறோ எய்தற்கு
அருமை ஆம் வீடுநோற்ற அரும்தவப் பேறோ இந்தத்
திருமகன் என்று தம்மில் வினாய் மகிழ் சிறப்பச் சென்றார். 947
- அவ் அவர் மனைகள் தோறும் மங்கல அணிகளாகக்
கௌவை மங்கலங்கள் ஆர்ப்பக் கடிநகர் எங்கும் பொங்க
நெய் விழா எடுப்பக் கேள்வி நிரம்பிய மறையோர்க்கு ஈந்த
தெய்வ மா தான நீத்து அந் திரைக் கடன் மடுத்தது அம்மா. 948

- சுண்ணமும் பொரியும் தூ வெள் அரிசியும் தூர்வைக் காடும்
தண் அறும் சிவிறி வீசு தண் பனி நீரும் சாந்தும்
எண்ணெயும் நானச் சேறும் பசை அற எடுத்து வாரிக்
கண்ணகன் நகரம் எங்கும் கழுவின தான வெள்ளம். 949
- செம் பொன் செய் துருத்தி தூம்பு செய் குழல் வட்டம் ஆக
அம் பொன் செய் சிவிறி வெண் பொன் அண்டை கொண்டாரம் தூங்கும்
வம் பஞ்சு முலை யினாரும் மைந்தரும் மாறி ஆட
அம் பஞ்சு மாறி மாறி அனங்கனும் ஆடல் செய்தான். 950
- இன்னணம் களிப்ப மூதூர் இந்து ஆதிரை நல் நாளில்
பொன்னவன் கேந்திரித்த புனித லக்கினத்தில் போந்த
தென்னவர் பெருமான் சேய்க்குச் சாதகச் செய்தி ஆதி
மன்னவர்க்கு இயன்ற வேத மரபினால் வயங்க ஆற்றி. 951
- கரிய வெண் திரை நீர்ச் செல்வன் கல் இறகு அரிந்த வென்றித்
தெரியலன் உலகம் தாங்கும் தெய்வதக் வரைக்கோன் ஆதித்
தரியலர் வீரம் சிந்தத் தருக்கு அழிந்து அச்சம் தோற்றற்கு
உரிய காரணத்து ஆனா உக்கிர வருமன் என்பார். 952
- நால் ஆகும் மதியில் சந்தி மிதிப்பது நடாத்தி ஆறு ஆம்
பாலாகும் மதியில் அன்ன மங்கலம் பயிற்றி ஆண்டின்
மேல் ஆகும் மதியில் கேச வினை முடித்து ஐந்தாம் ஆண்டின்
நூல் ஆறு தெரிந்து பூண நூல் கடி முடித்துப் பின்னர். 953
- பத நிரை பாழி சாகை ஆரணம் பணைத்த வேத
முதல் நிரை கலையும் வென்றி மூரி வில் கலையும் வாளும்
மத நிரை ஒழுகும் ஐயன் மா நிரை வையம் பாய்மா
வித நிரை ஏற்றம் மற்றும் உணர்த்தினான் வியாழப் புத்தேள். 954
- குரு முகத்து அறிய வேண்டும் என்பது ஓர் கொள்கை ஆலே
ஒரு முறை கேட்டு ஆங்கு எண் நான்கு கலைகளும் ஒருங்கு தேறி
அரன் அல ஒருவராலும் தேற்றுவது அருமை ஆல் அப்
பரன் இடைத் தெளுந்தான் பாசு பதாத்திரப் படையும் மன்னோ. 955
- எல்லை இல் கலைகள் எல்லாம் அகவை நால் இரண்டின் முற்றத்
தொல் அறிவு உடையன் ஆகித் குரவரைத் தொழுது போற்ற
வல்லவன் ஆகி அன்னார் மகிழ்ச்சி கொள் கனலாய் வென்றிச்
செல்வ ஏற்று இளைய ரோடும் திரு விளையாடல் செய்வான். 956

- புகர் மத வேழம் முட்டிப் போர் விளையாடி என்றும்
தகரொடு தகரைத் தாக்கித் தருக்கு அமர் ஆடி வென்றும்
வகிர் படு குருதிச் சூட்டு வாரணம் ஆடி வென்றும்
நகை மணிப் பலகை செம் பொன்னால் குறுப் பாடி வென்றும். 957
- காற்றினும் கடிய மாவில் காவதம் பல போய் மீண்டும்
கூற்றினும் கொடிய சீற்றக் குஞ்சரம் உகைத்தும் வைகை
ஆற்றின் உய்யானத்து ஆவி அகத்தின் உள் இன்பம் துய்த்தும்
வேல் திறன் மைந்தரோடு மல் அமர் விளைத்து வென்றும். 958
- சந்த வெற்பு அடைந்து வேட்டம் செய்து சைல வாழ்க்கை
அந்தணர் ஆசி கூற அவர் தொழில் வினாயும் அன்னார்
கந்த மென் கனி விருத்து ஊண் கை தழீக் களித்து மீண்டும்
இந்தவாறு ஐம் மூ ஆண்டு கழிய மேல் எய்தும் ஆண்டில். 959
- சூர் முதல் தடிந்த தங்கள் தோன்றலே இவன் என்று எண்ணிக்
கார் முக மயிலும் வேலும் கை விடாக் காக்கு மா போல்
வார் முக முலையினாரும் வடிக் கணும் மருங்கு மொய்ப்பக்
கூர் முக வேலான் இன்ன கொள்கையன் ஆகத் தாதை. 960
- பங்கயச் செவ்வித்து ஆகித் கண் மனம் பருகு காந்தி
அங்கு அழல் காலும் சொன்ன அடைவினில் திரண்டு நீண்ட
சங்கமும் வட்டம் தோன்றச் செழு முழந்தாளும் நால் வாய்த்
துங்க ஈரங் கவுண் மால் யானைத் துதிக்கை போல் திரள் கவானும். 961
- சிறுகிய வயிறும் தாழ்ந்த நாபியும் செவ்வி நோக்கும்
மறு இல் கண்ணடியின் அன்ன கடிய கல் வரை கொள் மார்பும்
எறி இசை வீணைக் தண்டின் இணைந்து நீண்டு இழிந்த கையும்
வெறிய தார் கிடந்த மேரு வெற்பு இரண்டு அனைய தோளும். 962
- வலம்புரி என்ன வாய்ந்த கண்டமும் மலராள் மன்னும்
பொலம் புரி கமலம் அன்ன வதனமும் பொதுவான் நோக்கி
நிலம் புரி தவப் பேறு அன்னான் வடிவு எலாம் நின்று நின்று
நலம் புரி நூலோன் நோக்கிச் சோதிப்பான் அடிக்க வல்லான். 963
- உன்னத ஆறு நீண்ட உறுப்பும் ஐந்து சூக்கம் தானும்
அன்னது குறுக்க நான்காம் அகல் உறுப்பு இரண்டு ஏழ் ஆகச்
சொன்னது சிவப்பு மூன்று கம்பிரம் தொகுத்த வாறே
இன்னவை விரிக்கின் எண் நான்கின் இலக்கண உறுப்பாம் என்ப. 964

வயிறு தோள் நெற்றி நாசி மார்பு கை அடி இவ் ஆறும்
உயிரில் வான் செல்வன் ஆகும் ஒளி கவர் கண் கபோலம்
புயல் புரை வள்ளல் செம்கை புது மணம் கவரும் துண்டம்
வியன் முலை நகுமார்பு ஐந்து நீண்ட வேல் விளைக்கும் நன்மை. 965

நறிய பூம் குஞ்சி தொக்கு விரல் கணு நகம் பல் ஐந்தும்
சிறியவேல் ஆயுள் கோசம் சங்க நா முதுகு இந் நான்கும்
குறியவேல் பாக்கியப் பேறாம் சிரம் குளம் என்று ஆய்ந்தோர்
அறியும் இவ் உறுப்பு இரண்டும் அகன்றவேல் அதுவும் நன்றாம். 966

அகவடி அங்கை நாட்டக் கடை இதழ் அண்ணம் நாக்கு
நகம் இவை ஏழும் சேந்த நன்மை நாற் பெறுமா இன்பம்
இகல் வலி ஓசை நாபி என்று இவை மூன்றும் ஆழ்ந்த
தகைமையால் எவர்க்கும் மேலாம் நன்மை சால் தக்கோன் என்ன. 967

எல்லை இன் மூர்த்தி மைந்தன் இலக்கண நிறைவினோடு
நல்ல ஆம் குணனும் நோக்கிப் பொது அற ஞாலம் காக்க
வல்லவன் ஆகி வாழ் நாள் இனி பெற வல்லன் என்னா
அல் அணி மிடற்றான் பின்னும் மனத்தினால் அளந்து சூழும். 968

இத் தகு பண்பு சான்ற நீர்மையால் இசைமை நீதி
வித்தக நல்ல உள்ளம் உடைமை மெய் வீறு தெய்வ
பத்திமை உலகுக்கு எல்லாம் மகிழ்ச்சி செய் பண்பு சாந்த
சித்தம் எவ் உயிர்க்கும் அன்பு செய்கை நல் ஈகை கல்வி. 969

வெல்லுதற்கு அரியார் தம்மை வெல்லுதல் தேவராலும்
செல்லுதற்கு அரிய ஏத்தும் சென்றிடும் திறையும் கோடல்
புல்லுதற்கு அரிய ஞாலம் மாலை போல் புயத்தில் ஏந்திச்
சொல்லுதற்கு அரிய வீரம் உலகு எலாம் சுமப்ப வைத்தல். 970

என்று இவை ஆதி ஆய இயல் குணம் உடையன் ஆகி
நன்றி செய்து உலகுக்கு எல்லாம் நாயகன் ஒருவன் ஆகி
நின்றிடும் இவற்குப் பின்னர் நீள் முடி கவித்து முன்னர்
மன்றல் செய்க என்று சூழ்ந்து மதிஞரோடு உசாவினானே. 971

- உக்கிர பாண்டியன் திருஅவதாரப் படலம் சுபம் -

12. உக்கிர பாண்டியனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம்

உருக்கும் திறல் உக்கிர குமரன் உதயம் இது வான் மதியும் நதிப்
பெருக்கும் கரந்த சடைக் கற்றைப் பெரும் தேர்ச் செழியர் பிரான் அவற்குச்
செருக்கும் செல்வ மணம் முடித்துச் செவ்வேல் வளை செண்டு அளித்து உள்ளம்
தருக்கு முடி தந்து அரசு உரிமை தந்த செயலும் சாற்றுவாம். 972

வையைக் கிழவன் தன் அருமை குமரன் தனக்கு மணம் புணர்ச்சி
செய்யக் கருதும் திறம் நோக்கி அறிஞரோடும் திரண்ட அமைச்சர்
மை அற்று அழியா நிலத் திருவும் மரபும் குடியும் புகழ்மையும் நம்
ஐயற்கு இசையத் தக்க குலத்து அரசர் யார் என்று அளக்கின்றார். 973

தீம் தண் புனல் சூழ் வடபுலத்து மணவூர் என்னும் திருநகர்க்கு
வேந்தன் பரிதி திரு மரபின் விளங்கும் சோம சேகரன் என்று
ஆய்ந்த கேள்வி அவனிடத்துத் திருமாது என்ன அவதரித்த
காந்திமதியை மணம் பேச இருந்தார் அற்றைக் கனை இருள்வாய். 974

வெள்ளைக் களிற்றின் பிடர் சுமந்த குடுமிக் கோயில் மேய இளம்
பிள்ளைக் கதிர் வெண் மதி மெளலிப் பெருமான் இரவி மருமான் ஆம்
வள்ளல் கரத்தான் கனவில் எழுந்து அருளி வானோர் நனவிற்கும்
கள்ளத்து உருவாம் திருமேனி காட்டி இதனை விளம்புவார். 975

அன்னம் இறை கொள் வயன் மதுரைச் சிவன் யாம் அரச நீ ஈன்ற
பொன்னை அனையாள் தனை மதுரா புரியில் கொடுபோய் மறு புலத்து
மன்னர் மகுட மணி இடற மழுங்கும் கழல் கால் சுந்தரன் ஆம்
தென்னர் பெருமான் குமரனுக்குக் கொடுத்தி என்று செப்புதலும். 976

உள்ளக் கமல முக கமலம் உடனே மலர இரு தடம் கண்
அள்ளல் கமல மலர்ந்து தனது அம் கை கமல முகிழ்த்து எழுந்து
வள்ளல் பரமன் கருணை எளி வந்த செயலை நினைந்து அதன் பின்
வெள்ளத்து அழுந்தி எழுந்து இரவி வேளை முளைக்கும் வேலையினில். 977

நித்த நியமக் கடன் நிரப்பி நிருபன் அமைச்சரோடு நான்கு
பைத்த கருவிப் படையினொடு பல்வேறு இயமும் கலிப்பத்தன்
பொய்த்த மருங்கு உற்று திருமகளைப் பொன் அன்னாரோடு இரதமிசை
வைத்து மணம் சேர் திருவினொடு மதுரை நோக்கி வழிக் கொண்டான். 978

நென்னல் எல்லை மணம் பேச நினைந்தவாரே அமைச்சர் மதி
மன்னர் பெருமான் தமரோடு மணவூர் நோக்கி வழி வருவார்
அன்ன வேந்தன் தனைக் கண்டார் அடல் வேல் குமரன் அனையான் எம்
தென்னர் பெருமான் குமரனுக்கு உன் திருவைத் தருதி என அனையான். 979

குலனும் குடியும் கனவின் கண் கொன்றை முடியார் வந்து உரைத்த
நலனும் கூறி மணம் நேர்ந்து நயப்ப அதனை நன் முதியோர்
புலன் ஒன்று உழையர் தமை விடுத்துப் பொருளைத் துறைவர்க்கு உணர்த்தி வரு
வலனும் அயில் வேல் மன்னனொடு மதுரை மூதுர் வந்து அணைந்தார். 980

இரவி மருமான் மதி மருமான் எதிரெ பணியத் தழீ இமுகமன்
பரவி இருக்கை செல உய்த்துப் பாண்டி வேந்தன் இருந்தான் மேல்
விரவி அமைச்சர் திரு முகங்கள் வேந்தர் யார்க்கும் விடுத்து நகர்
வரைவு நாள் செய்து அணி செய்ய மன்றல் முரசு அறைவித்தார். 981

மாடம் புதுக்கிப் புகதமும் கதலிக் காடும் மறுகு எங்கும்
நீடு நிரைத்துப் பாலிகையும் நிறை பொன் குடமும் முறை நிறுத்தி
ஆடு கொடியும் தோரணமும் புனைவித்து அழகுக்கு அழகு ஆகக்
கூட நெருங்கு நகரை மணக் கோலம் பெருகக் கொளுத்தினார். 982

தென்றல் நாடன் திருமகளைத் தேவர் பெருமான் மணம் புரிய
மன்றல் அழகால் ஒரு நகர் ஒப்ப அதிகம் இன்றி மதுரைநகர்
அன்று தானே தனக்கு ஒப்பது ஆகும் வண்ணம் அணி அமைத்தார்
இன்று தானே தனக்கு அதிகம் என்னும் வண்ணம் எழில் அமைத்தார். 983

முன்னர் மாலை முடி அணி சுந்தரத்
தென்னர் ஏற்றின் திருமுகம் கண்டு தாழ்ந்து
அன்ன வாசகம் உள் கொண்டு அயல் புல
மன்னர் மாதவர் யாரும் வருவர் ஆல். 984

புரவி வெள்ளமும் போர்க் கரி வெள்ளமும்
வரவில் கால் வலி மள்ளரின் வெள்ளமும்
விரவி ஆழிய வெள்ளமும் உள் உற
இரவி தன் வழித் தோன்றல் வந்து எய்தினான். 985

கோடு வில்லொடு மேகக் குழாங்கள் மின்
நீடு வாளடு நேர்ந்து என மார்பு தாழ்ந்து
ஆடு குண்டலக் காது உடை ஆடவர்
சேடன் ஈகத்துச் சேரன் வந்து ஈண்டினான். 986

கடலும் உள்ளமும் காற்றும் பல் வண்ணமும்
உடலம் கொண்டன வந்து உறு வாம் பரிப்
படு கடல் உள் பரிதியில் தோன்றினான்
அடு பரிப் பதி ஆகிய வேந்தனே. 987

அலகு இலா உதயம் ஒறு மாதவர்
அலகு இலார் உதித்து என்னப் பொன் ஓடை சேர்
அலகு இலாளை அனீகமொடு எய்தினான்
அலகு இலா ஆற்றல் கயபதி அண்ணலே. 988

தொக்க மள்ளர் அடிப்படு தூளி போய்த் திக்கு அடங்க விழுங்கித் திரைக் கடல் எக்கர் செய்ய எழுந்து இயம் கல் என நக்க வேல் கை நரபதி நண்ணினான்.	989
மீன வேலையில் கந்துகம் மேல் கொடு கூனல் வார் சிலை வஞ்சக் கொடும் சமர்க்கு ஆன வாழ்க்கை அரட்டக் கரும் படை மான வேல் குறு மன்னவர் நண்ணினார்.	990
சீனர் சோனகர் சிங்களர் கொங்கணர் மான வேல் வல மாவவர் சாளுவர் தான மா நிரைச் சாவகர் ஆதி ஆம் ஏனை நாட்டு உள மன்னரும் ஈண்டினர்.	991
நூலொடும் துவக்குண்டு நுடங்கு மான் தோலர் தூங்கு சுருக்கு உடைத் தானையர் கோல முஞ்சியர் கிஞ்சகக் கோலினர் நாலு நூல் நாவினர் நண்ணினார்.	992
வட்ட நீர்க் கலக் கையினர் வார்ந்து தோள் விட்ட குண்டலக் காதினர் வேட்ட தீத் தொட்ட கோலினர் வேள்வியில் சுட்ட நீறு இட்ட நெற்றியர் இல்லொடு நண்ணினார்.	993
முண்ட நெற்றியர் வெள் நிற மூரலர் குண்டி கைக் கையர் கோவணம் வீக்கிய தண்டு கையர் கல் தானையர் மெய்யினைக் கண்டு பொய்யினைக் காய்ந்தவர் நண்ணினார்.	994
தீம் தண் பால் கடல் செம் துகிர்க் காட்டொடும் போந்த போல் மெய்யில் புண்ணியப் பூச்சினர் சேந்த வேணியர் வேதச் சிரப் பொருள் ஆய்ந்த கேள்வி அரும் தவர் எய்தினார்.	995
ஆதி சைவர் முதல் சைவர் ஐவரும் கோது இலா அகச் சைவக் குழாங்களும் பூதி மேனியர் புண்ணிய ஐந்து எழுத்து ஓது நாவினர் ஒல்லை வந்து எய்தினார்.	996

- வெண் களிற்றவன் வேரி அம் தாமரைப்
பெண் களிப்பு உறு மார்பன் பிரமனேடு
ஒண் களிப்பு உற உம்பர் முதல் பதி
நெண் கணத்தவர் யாவரும் ஈண்டினார். 997
- அணைந்து கோயில் அடைந்து அரிச் சேக்கை மேல்
குணம் கடந்தவன் கோமள வல்லியோடு
இணங்கி வைகும் இருக்கை கண்டு ஏத்தினார்
வணங்கினார் வணங்கும் முறை வாழ்த்தினார். 998
- விரை செய் தார் முடிச் சுந்தர மீனவன்
சுரர்கண் மாதவர் வேந்தர்க்குத் தொல் முறை
வரிசை நல்கி இருந்தனன் மன்னவன்
திரு மகன் மணம் செய் திறம் செப்புவாம். 999
- சேம சேகரன் தோகை வனப்பு எலாம்
கோமகன் கண்டு உவப்ப அக் கொள்கை கண்டு
ஏம மேனிய நூல் வழி யார்க்கும் அத்
தேமன் கோதை உறுப்பு இயல் தேற்றுவான். 1000
- பெருக நீண்டு அறவும் குறுகிடா தாகிப் பிளந்திடா கடைய வாய்த் தழைத்து
கருவி வான் வண்டின் கணம் எனக் கறுத்துக் கடை குழன்றி இயல் மணம் கான்று
புரை அறச் செறிந்து நெறித்து மெல் என்று புந்தி கண் கவர நெய்த்து இருண்ட
மருமலர்க் குழலாள் தன் பதிக்கு இனிய மல்லல் வான் செல்வம் உண்டாகும். 1001
- திண் மத வேழ மத்தகம் போலத் திரண்டு உயர் சென்னியாள் அவள் தன்
உள் மகிழ் கணவன் ஆயுள் நீண்டு அகில உலக அரசு உரியன் ஆம் எட்டு ஆம்
தண் மதி போன்று மயிர் நரம்பு அகன்று அசைந்து மூவிரல் இடை அகன்ற
ஒண் மதி நுதல் தன் பதிக்கு நல் திருவோடு உலப்பு இல்
ஆரோக்கியம் உண்டாம். 1002
- கண் கடை சிவந்தான் பால் என வெளுத்து நடுவிழி கழியவும் கரிதாய்
எண்கவின் அடைந்து கோமளம் ஆகி இமை கரு மயிர்த்து எனின் இனிய
ஒண் கரும் புருவம் குனிசிலை ஒத்த தத்தமில் ஒத்த இரு தொளையும்
பண் கொள உருண்டு துண்டம் எள் போது பதும மேல் பூத்தது போலும். 1003
- வள்ளை போல் வார்ந்து தாழ்ந்து இரு செவியும் மடல் சுழி நல்லவாய் முன்னர்த்
தள்ளிய காது மனோ கரம் ஆகும் தன்மையான் நன்மையே தழைக்கும்
ஒள்ளிய கபோலம் வட்டமாய்த் தசைந்திட்டு உயர்ந்து கண்ணாடி மண்டலம் போல்
தெள்ளிய ஊற்றம் இனியது நன்று என்று ஒதினான் திரைக் கடல் செல்வன். 1004

கொவ்வை வாய் அதரம் திரண்டு இருபுடையும் குவிந்து சேந்து இரேகை
 நேர் கிடந்தால்
 அவ் அணி இழை தன் அன்பனுக்கு என்று நண்பு உருவாகும் எண் நான்கு
 வல்ல வாய் எயிறும் இடை வெளி இன்றி வார்ந்து மேல் கீழ் இரண்டு ஒழுங்கும்
 செவ்வன் நேர்ந்து ஆவின் பால் என வெள்கித் திகழின் நன்று என்பர்
 நூல் தெளுந்தோர். 1005

மெல்லிதாய்ச் சிவந்து கோமளம் ஆன நாவினாள் வேட்ட வேட்டு ஆங்கே
 வல்லை வந்து எய்த நுகர்ந்திடும் தசைந்து வட்டமாய் அங்குலம் இரண்டின்
 எல்லையது ஆகி மஞ்சளம் ஆகி இருப்பது சிபுக நன்று என்பர்
 அல்லி அம் கமலம் போல் மலர்ந்து இருள் தீர்ந்து அவிர் மதி
 போல்வது முகமே. 1006

திரை வளைக் கழுத்துத் தசைந்து நால் விரலின் அளவது ஆய்த்
 திரண்டு மூன்று இரேகை
 வரை படில் கொழுநன் அகில மன்ன வனாம் மார்பகம் தசைந்து மூ ஆறு
 விரல் அளவு அகன்று மயிர் நரம்பு அகன்று மிதந்தது ஏல்
 விழுமிது ஆம் வேய் தோள்
 புரை அறத் தசைந்து மயிர் அகன்று என்பு புலப்படா மொழிய
 கோமளம் ஆம். 1007

செம் கை நீண்டு உருண்டு கணுக்கள் பெற்று அடைவே சிறுத்திடில்
 செல்வமோடு இன்பம்
 தங்கும் வள் உகிர் சேந்து உருண்டு கண் உள்ளம் கவர்வதாய்ச் சரசரப்பு அகன்றால்
 அங்கு அவை நல்ல அகங்கை மெல் எனச் சேந்து இடை வெளி
 அகன்று இடை உயர்ந்து
 மங்கலமாய்ச் சில் வரைகளின் நல்ல இலக்கண வரை உள மாதோ. 1008

முத்து அணி தனங்கள் கடினம் ஆய் அசைந்து வட்டமாய் முகிழ்த்து இரு கட நேர்
 ஒத்து இருமாந்து ஈர்க்கு இடை அற நெருங்கி உள்ளன மெலிந்து அமர்ந்து உரோமம்
 பத்தி பெற்று அயலே மயிர் நரம்பு அகன்ற பண்டியாள் உண்டி வேட்டு ஆங்கே
 துய்த்திடும் நாபி வலம் சுழித்து ஆழ்ந்தால் தொலைவு இலாத்
 திருவளம் பெருகும். 1009

இடை மயிர் நரம்பு அற்று இருபதோடு ஒரு நான்கு எழில் விரல் அளவோடு வட்ட
 வடிவு அதாய்ச் சிறுகி மெலிவது நிதம்ப மத்தகம் ஆமையின் புறம் போல்
 படிவ நேர் ஒத்தல் நன்று இரு குறங்கும் படுமயிர் என்பு அகன்று யானைத்
 தட உடைக் கையும் கரபமும் கதலித் தண்டு ஒத்து இருக்கின் நன்று என்ப. 1010

அங்கம் உள் மறைந்து வட்டமாய்த் அசைவ அணி முழந்தாள் மயிர் நரம்பு
 தங்கிடாது அடைவே உருட்சியாய்ச் சிறுத்துச் சம வடிவாய் அழகு அடைந்த
 சங்கம் ஆம் சிரை என்பறத் அசைந்து ஆமை முதுகு எனத் திரண்டு உயர்ந்த அழகு
 மங்கலம் பொலிந்த புறவடி மடந்தை மன்னவன் பன்னி ஆம் மன்னோ. 1011

அல்லி அம் கமலக் கால் விரல் உயர்ந்து தூயவாய் அழகவாய்க் கழுநீர்
 மெல் இதழ் நிரைத்தாங்கு ஒழுங்கு உறத் திரண்டு வால் உகிர் வெண் மதிப் பிளவு
 புல்லிய போன்று மெல்லிய ஆகிப் புகர் அறத் தசைந்தன அகத்தாள்
 சொல்லியது அசைவும் மென்மையும் சமமும் துகள் அறப் படைத்தன
 நன்று ஆல். 1012

வண்ண மாந்தளிர் போல் சிவந்து எரி பொன்போல் வைகலும்
 வெயர்வை அற்று ஆகம்
 உண்ணம் ஆய் இருக்கின் செல்வம் உண்டாகும் ஒண் மணம் பாடலம் குவளை
 தண் அறா முளரி மல்லிகை நறும் தண் சண்பகம் போல்வன ஆகும்
 பண்ணவாம் கிளவி குயில் கிளி யாழின் படி வரும் பாக்கியம் என்னா. 1013

கரும் குழல் கற்றை தொட்டுச் செம்மலர்க் காலின் எல்லை
 மருங்கு நல் கூர்ந்து கன்னி வடிவு எலாம் வாக்கின் செல்வன்
 ஒருங்கு நூல் உணர்வால் தெளிளி இம்பரின் உம்பர் தேத்தும்
 இரங்கும் இக் குயில் அன்னாள் மெய் இலக்கணம் அரியது என்றான். 1014

அங்கு அது கேடோர் யாரும் அகம் களி துளும்ப இப்பால்
 கொங்கு அலர் நறும் தார் குஞ்சி உக்கிர குமரன் போந்து
 மங்கல வரிசை மாண மத்த மான் சமந்த வைகைச்
 சங்கு எறி துறை நீராடித் தகும் கடி வனப்புக் கொள்வான். 1015

கட்டு அவிழ் கண்ணி வேய்ந்து மான் மதக் கலவைச் சாந்தம்
 மட்டனம் செய்து முத்தான் மாண் கலன் முழுதும் தாங்கி
 விட்டவர் கலை வான் திங்கள் வெண் கதிர்ச் செல்வன் போல் வந்து
 இட்ட பூம் தவிசின் மேல் கொண்டு இருந்தனன் சங்கம் ஏங்க. 1016

அந்நிலை மண நீர் ஆதி அரும் கலப் போர்வை போர்த்த
 கன்னியைக் கொணர்ந்து நம்பி வல வயின் கவின வைத்தார்
 பன்னியொடு எழுந்து சோம சேகரன் பரனும் பங்கின்
 மன்னிய உமையும் ஆக மதித்து நீர்ச் சிரகம் தாங்கி. 1017

மங்கல நீரான் நம்பி மலராடி விளக்கி வாசக்
 கொங்கு அலர் மாலை சூட்டிக் குளிர் மது பருக்கம் ஊட்டி
 நங்கை தன் கையைப் பற்றி நம்பி தன் கையில் ஏற்றிப்
 புங்கவர் அறிய நன்னீர் மந்திரம் புகன்று பெய்வான். 1018

இரவி தன் மருமான் சோம சேகரன் என் பேர் திங்கள்
 மரபினை விளக்க வந்த சுந்தர மாறன் மைந்தன்
 உரவு நீர் ஞாலம் தாங்கும் உக்கிர வருமற்கு இன்று என்
 குரவு அலர்க் கோதை மாதைக் கொடுத்தனன் என நீர் வார்த்தான். 1019

- மைந்து உறு மடங்கல் தின் கால் மணி வட வயிர ஊசல்
ஐந்துடன் பதம் செய் பஞ்சி அணையினோடு அன்னத்தாவிப்
பைந்துகில் அணை ஈர் ஐந்து பவளவாய்ப் பசும் பொன் மேனி
இந்திர மணிக்கண் பாவை விளக்கு நான்கு இரட்டி என்ப. 1020
- அட்டில் வாய் அடுக்கும் செம்பொன் கலங்கள் நூறு அம் பொன் ஆக்கி
இட்டு இழை மணிக் களாஞ்சி ஏழு பொன் கவரி எட்டு
விட்டு ஒளிர் பசும் பொன் கிண்ணப் பந்தி சூழ் விளங்க நாப்பண்
நட்ட பொன் கலினோடு நகை மணிக் கலன் நூறு என்ப. 1021
- பெரு விலை ஆரப் பேழை ஆயிரம் பெற்ற நுண் தூசு
அரு விலைப் பட்டு வெவ் வேறு அமைந்தன பேழை முந்நூறு
உரு அமுது எழுதிச் செய்த ஓவியப் பாவை அன்னார்
திருமணிக் கலனோடு ஏவல் சேடியர் எழு நூற்று ஐவர். 1022
- விளை வொடு மூன்று மூதூர் மின்னு விட்டு எறியும் செம்பொன்
அளவு இருகோடி இன்ன அரும் பெறல் மகட்குச் செல்வ
வளம் உற வரிசை ஆக வழங்கினான் முழங்கி வண்டு
திளை மதுக் கண்ணிச் சேம சேகர மன்னன் மாதோ. 1023
- ஆர்த்தன வியங்கள் எல்லாம் அமரர் மந்தார மாரி
தூர்த்தனர் வேள்விச் செம் தீ சுழித்தது வலமாய்த் துள்ளி
ஆர்த்தன மடவார் நாவின் முளைத்தன வாழ்த்து மன்றல்
பார்த்தனர் கண்கள் எல்லாம் பெற்றன படைத்த பேறு. 1024
- பொதி அவிழ் கடப்பந் தண் தார்ப் புயத்து இளம் காளை அன்னான்
முதியவர் செந்தீ ஓம்ப இன்னியம் முழங்கக் காந்தி
மதியை மங்கல நாண் பூட்டி வரி வளைச் செங்கைப் பற்றி
விதி வழி ஏனை மன்றல் வினை எலாம் நிரம்பச் செய்தான். 1025
- எண் இலாத வளத்தினொடும் இரவி மருமான் மடப்பிடயை
பண் நிலாவு மறை ஒழுக்கம் பயப்ப வேள்வி வினை முடித்துக்
தண் நிலா வெண் கலை மதியும் தாரா கணமும் தவழ்ந்து உலவ
விண் நிலாவு மணி மாட வீதி வலமாய் வரும் எல்லை. 1026
- மின் நேர் பொன் அம் தொடியினரும் மென் செம் பஞ்சி அடியினரும்
பொன் நேர் மணிப்பூண் முலையினரும் புலம்பு மணிமேகலை யினரும்
அன் நேர் ஓதித் தாரினரும் ஆகிக் கண்ணும் மனமும் அவன்
முன்னே தூது நடப்பது என நடப்ப நடந்தார் முகிழ் முலையார். 1027

- சுருங்கும் இடையார் தன் பவனி தொழுது வருவார் தமக்கு இரங்கி
மருங்குல் பாரம் கழிப்பான் போல் கலையைக் கவர்ந்தும் வரைத் தோள் மேல்
ஒருங்கு பாரம் கழிப்பான் போல் வளையைக் கவர்ந்தும் உள்ளத்துள்
நெருங்கு பாரம் கழிப்பான் போல் நிறையைக் கவர்ந்து நெறிச் செல்வான். 1028
- வான மதி சேர் முடி மறைத்த வழுதி மகனே இவன் என் என்றால்
ஆனை எழுத்தில் சிங்க இள அடலேறு என்ன வயல் வேந்தர்
செனை தழுவ வரும் பவனிக்கு ஒப்பு ஏது ஒப்புச் செப்பும் கால்
யானை மகளை மணந்து வரும் இளையோன் பவனிச் செல்வமே. 1029
- இம்மை தனிலும் நன்மை தரும் ஈசன் தனையும் வாசவற்கு
வெம்மை தருவன் பழிதவிர்க்க விமலன் தனையும் அம் கயல் கண்
அம்மை தனையும் பணிந்து மீண்டு அரசன் கோயில் அடைந்து ஈன்றோர்
தம்மை முறையால் அடிக் கமலம் தலையில் பணிந்தான் தனிக்குமரன். 1030
- ஆனாவறு சுவை அடிகில் அயில் வோர் தம்மை அயில் வித்து
நானா வரிசை வரன் முறையா நல்கி விடையும் நல்கிப் பின்
வான் நாடவர்க்கும் விடைகொடுத்து மதிக்கோன் ஒழுகி வைகும் நாள்
தேனார் கண்ணித் திரு மகனுக்கு இதனைச் செப்பி இது செய்வான். 1031
- மைந்த கேட்டி இந்திரனும் கடலும் உனக்கு வான் பகை ஆம்
சந்த மேருத் தருக்கு அடையும் சத வேள்விக் கோன் முடி சிதற
இந்த வளை கொண்டு எறி கடலில் இவ் வேல் விடுதி இச் செண்டால்
அந்த மேரு தனைப் புடை என்று எடுத்தும் கொடுத்தான் அவை மூன்றும். 1032
- அன்ன மூன்று படைக் கலமும் தொழுது வாங்கி அடல் ஏறு
தன்னை நேரா எதிர்நிற்கும் தனயன் தனை உக்கிர வழுதி
என்ன ஆதி மறை முழங்க வியங்கள் ஏங்க முடி கவித்துத்
தன்னது ஆணை அரசு உரிமை தனிச் செங் கோலும் தான் நல்கா. 1033
- சூட்சி வினையில் பொன் அனைய சுமதி தன்னைத் தொல் நூலின்
மாட்சி அறிஞர் தமை நோக்கி வம்மின் இவனைக் கண் இமைபோல்
காட்சி பயக்கும் கல்வியும் போல் காப்பீர் இது நும் கடன் இம் மண்
ஆட்சி இவனது என்று இளைய அரி ஏறு அணையான் தனை நல்கா. 1034
- வெய்ய வேல் காளை அன்னான் தன்னையும் வேறு நோக்கி
ஐய இவ்வையும் தாங்கி அளித்தன நெடு நாள் இந்த
மை அறு மனத்தார் சொல்லும் வாய்மை ஆறு ஒழுகி நீயும்
செய்ய கோன் முறை செய்து ஆண்டு திருவொடும் பொலிக என்றான். 1035

பன்னரும் கணங்கள் எல்லாம் பண்டைய வடிவம் ஆகத்
தன் அருள் துணையாய் வந்த தடாதகைப் பிராட்டி யோடும்
பொன் நெடும் கோயில் புக்குப் பொலிந்தனன் இச்சை தன்னால்
இன் அருள் படிவம் கொள்ளும் ஈறு இலா இன்ப மூர்த்தி. 1036

பின்னர் உக்கிர பெயர் தரித்த அத்
தென்னர் கோ மகன் தெய்வ நால் மறை
மன்னும் நல் அறம் வளர வையகம்
தன்னது ஆணையால் தாங்கி வைகினான். 1037

- உக்கிர பாண்டியனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம் சுபம் -

13. கடல் சுவற வேல் விட்ட படலம்

வளை யொடு செண்டு வேல் மைந்தற்கு அஞ்சரும்
பனைய வேம்பு அணிந்த கோன் அளித்த வாறிதத்
தளை அவிழ் தாரினான் தனையன் வேலை மேல்
இளையவன் என்ன வேல் எறிந்தது ஓதுவாம். 1038

திங்களின் உக்கிரச் செழியன் வெண் குடை
எங்கணும் நிழற்ற வீற்று இருக்கும் நாள் வயில்
சங்கை இல்லாத மா தரும வேள்விகள்
புங்கவர் புடைதழீஇப் போற்ற ஆற்றும் நாள். 1039

அரும் பரி மகம் தொண்ணூற்று ஆறு செய்துழிச்
சுரும்பு அரி பெரும் படைத் தோன்ற தண் அறா
விரும்பரி முரன்று சூழ் வேம்பின் அம் குழைப்
பொரும் பரி வீரன் மேல் பொறாது பொங்கினான். 1040

மன்னிய நாடு எலாம் வளம் சுரந்து வான்
பொன்னிய நாடு போல் பொலிதலால் இந்த
மின்னிய வேலினான் வேள்வி செய்வது என்று
உன்னிய மனத்தன் ஓர் சூழ்ச்சி உன்னினான். 1041

பொரும் கடல் வேந்தனைக் கூவிப் பொன் என
இரும் கடல் உடுத்த பார் ஏழும் ஊழிநாள்
ஒருங்கு அடு வெள்ளம் ஒத்து உருத்துப் போய் வளைந்து
அரும் கடி மதுரையை அழித்தியால் என்றான். 1042

- விளைவது தெரிகிலன் வேலை வேந்தனும்
வளவயன் மதுரையை வளைந்திட்டு இம் எனக்
களைவது கருதினான் பேயும் கண் படை
கொள் வரு நனந்தலைக் குருட்டுக் கங்குல் வாய். 1043
- கொதித்தலைக் கரங்கள் அண்ட கூடம் எங்கும் ஊடு போய்
அதிர்த்து அலைக்க ஊழி நாளில் ஆர்த்து அலைக்கும் நீத்தம் ஆய்
மதித் தலத்தை எட்டி முட்டி வரும் ஓர் அஞ்சனப் பொருப்பு
உதித்தல் ஒத்து மண்ணும் விண்ணும் உட்க வந்தது உத்தியே. 1044
- வங்க வேலை வெள்ளம் மாட மதுரை மீது வரு செயல்
கங்குல் வாய திங்கள் மீது காரி வாய கார் உடல்
வெம் கண் வாள் அரா விழுங்க வீழ்வது ஒக்கும் அலது கார்
அம் கண் மூட வருவது ஒக்கும் அல்லது ஏது சொல்வதே. 1045
- வட்ட ஆமை பலகை வீச வாளை வாள் கண் மகரமே
பட்ட யானை பாய் திரைப் பரப்பு வாம் பரித்திரள்
விட்ட தோணி இரதம் இன்ன விரவு தானை யொடு கடல்
அட்டம் ஆக வழுதி மேல் அமர்க்கு எழுந்தது ஒக்குமே. 1046
- இன்னவாறு எழுந்த வேலை மஞ்சு உறங்கும் இஞ்சி சூழ்
நல் நகர்க் குணக்கின் வந்து நணுகும் எல்லை அரை இரா
மன்னவன் கனாவின் வெள்ளி மன்ற வாணர் சித்தராய்
முன்னர் வந்து இருந்து அரும்பு முறுவல் தோன்ற மொழிகுவார். 1047
- வழுதி உன் தன் நகர் அழிக்க வருவது ஆழி வல்லை நீ
எழுதி போதி வென்றி வேல் எறிந்து வாகை பெறுக எனத்
தொழுத செம் கரத்தினான் துதிக்கும் நாவினான் எழீஇக்
கழுது உறங்கும் கங்குலில் கனா உணர்ந்து காவலான். 1048
- கண் நிறைந்த அமளியின் கழிந்து வாயில் பல கடந்து
உண் நிறைந்த மதி அமைச்சருடன் விரைந்து குறுகியே
மண் இறந்தத என முழங்கி வரு தரங்க வாரி கண்டு
எண் இறந்த அதிசயத்தன் ஆகி நிற்கும் எல்லைவாய். 1049
- கனவில் வந்த சித்த வேடர் நனவில் வந்து காவலோன்
நினைவு கண்டு பொழுது தாழ் நிற்பது என் கொல் அப்பனே
சினவி வேலை போல வந்த தெவ்வை மான வலிகெட
முனைய வேல் எறிந்து ஞால முடிவு தீர்த்தி ஆல் என. 1050

எடுத்த வேல் வலம் திரித்து எறிந்த வேலை வேல் முனை
மடுத்த வேலை சுஃறெனவ் அறந்தும் ஆன வலி கெட
அடுத்து வேரி வாகை இன்றி அடி வணங்கும் தெவ்வரைக்
கடுத்த வேல் வலான் கணைக் காலின் மட்டது ஆனதே. 1051

சந்த வேத வேள்வியைத் தடுப்பது அன்றி உலகு எலாம்
சிந்த வேறு சூழ்ச்சி செய்த தேவர் கோவின் ஏவலால்
வந்த வேலை வலி அழிந்த வஞ்சர்க்கு நன்றி செய்து
இந்த வேலை வலி இழப்பது என்றும் உள்ளதே கொலாம். 1052

புண் இடை நுழைந்த வேலால் புணரியைப் புறம் கண்டோன் பால்
மண் இடை நின்ற சித்தர் வான் இடை மறைந்து ஞானக்
கண் இடை நிறைந்து தோன்றும் கருணையால் வடிவம் கொண்டு
விண் இடை அணங்கி னோடு விடை இடை விளங்கி நின்றார். 1053

முக்கணும் புயங்கள் நான்கும் முளை மதிக் கண்ணி வேய்ந்த
செக்கர் அம் சடையும் காள கண்டமும் தெரிந்து தென்னன்
பக்கமே பணிந்து எழுந்து பரந்த பேர் அன்பும் தானும்
தக்க அஞ்சலி செய்து ஏத்தித் தரை மிசை நடந்து செல்வான். 1054

துந்துபி ஐந்தும் ஆர்ப்பப் பார் இடம் தொழுது போர்ப்பத்
தந்திர வேத கீதம் ததும்பி எண் திசையும் தாக்க
அந்தர நாடர் ஏத்த அகல் விசம்பு ஆறது ஆக
வந்து தன் கோயில் பக்கான் வரவு போக்கு இறந்த வள்ளல். 1055

அஞ்சலி முகிழ்த்துச் சேவித்து அருகு உற வந்த வேந்தன்
இஞ்சி சூழ் கோயில் எய்தி இறைஞ்சினன் விடை கொண்டு ஏகிப்
பஞ்சின் மெல் அடியார் அட்ட மங்கலம் பரிப்ப நோக்கி
மஞ்ச இவர் குடுமி மாட மாளிகை புகுந்தான் மன்னோ. 1056

வளை எயில் மதுரை மூதூர் மறி கடல் இவற்றின் நாப்பண்
விளை வயன் நகரம் எல்லாம் வெள்ளி அம்பலத்துள் ஆடும்
தளை அவிழ் கொன்றை வேணித் தம்பிரான் தனக்கே சேர்த்துக்
களை கணாய் உலகுக்கு எல்லாம் இருந்தனன் காவல் வேந்தன். 1057

- கடல் சுவற வேல் விட்ட படலம் சுபம் -

திருவிளையாடல் புராணம் --> www.shaivam.org/siddhanta/sta_tiruvilaiyadal.htm

www.shaivam.org